

9 Μαρτίου 2015

Ο Γέροντας Αρσένιος Σιμωνοπετρίτης (†2013) αφηγείται γεγονότα από τη ζωή του κοντά στον όσιο Παΐσιο τον Αγιορείτη

/ [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αγιορειτική Φωτοθήκη

Αρσένιος μοναχός Σιμωνοπετρίτης (1924-2013), στην Παναγούδα,
στο στασίδι όπου προσευχόταν ο άγιος Παΐσιος (Πάσχα 2009)
πηγή φωτ.: [Αρσένιος μον. Σιμωνοπετρίτης](#)

Ο Γέροντας Αρσένιος Σιμωνο-πετρίτης (κατά κόσμον Παντελής Τζέκος) αφηγείται
περιστατικά από την στρατιωτική του θητεία μαζί με τον Όσιο Παΐσιο τον

Αγιορείτη (κατά κόσμον Αρσένιο Εζνεπίδη), στον Εμφύλιο πόλεμο, καθώς και γεγονότα από την εκταφή των λειψάνων του αγίου Αρσενίου του Καππαδόκη στην Κέρκυρα, όπου ο ίδιος βοήθησε τον Όσιο Παΐσιο.

σα νά καταλάβουν ὅτι βρισκόμαστε σέ δύσκολη θέση. Τήν ἄλλη μέρα, ἐνῶ οἱ ἀντάρτες εἶχαν πλησιάσει πολύ κοντά, ὥστε νά ἀκούγονται οἱ βρισιές τους, ἦρθε ἡ ἀεροπορία καί τούς διεσκόρπισε».

Τό γεγονός αὐτό ἀνέφερε ἀργότερα ὁ Γέροντας σάν παράδειγμα σέ ὅσους ρωτοῦσαν: «Τί προσφέρουν οἱ μοναχοί στήν ἔρημο καί δέν βγαίνουν στόν κόσμο νά βοηθήσουν;». «Οἱ μοναχοί», ἀπαντοῦσε, «εἶναι οἱ ἀσυρματιστές τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν πιάσουν ἐπαφή μέ τόν Θεό διά τῆς προσευχῆς, τότε ἔρχεται καί βοηθᾷ ὁ Θεός καλύτερα. Ἐνα ἀκόμη λιανοντούφεκο δέν ἔκανε τίποτε, ἐνῶ, ὅταν ἦρθε ἡ ἀεροπορία, ἔκρινε τήν μάχη».

Αὐτοθυσία Ὁ νῦν μοναχός Ἀρσένιος ἀπό τήν Κέρκυρα καί τότε κ. Παντελής Τζέκος, συστρατιώτης τοῦ Γέροντα, διηγεῖται:

«Στήν Ναύπακτο, ἐνῶ ἔπαιρνα ἓνα σῆμα ἀπό τήν Πάτρα, μέ πλησιάζει ὁ Ἀρσένιος καί μοῦ λέει:

– Ζέρεις; Εἴμαστε ἀδέλφια.

– Ἀπό ποῦ εἴμαστε ἀδέλφια;

Μοῦ προτείνει τά δύο χοντρά δάχτυλα¹ καί μοῦ λέει:

– Ἐχομε τά ἴδια δάχτυλα, ὅμοια τά δικά σου καί τά δικά μου, γι' αὐτό εἴμαστε ἀδέλφια».

Ἐνώθηκαν μέ ἀδελφική φιλία καί κάποτε ὁ Ἀρσένιος μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς του τόν ἔσωσε. Ἡ διήγη-

1. Ἦταν πράγματι χαρακτηριστικοί οἱ ἀντίχειρες τοῦ Γέροντα. Ἡ τελευταία φάλαγγα τῶν δακτύλων ἦταν πιά μικρή καί τά νύχια σχεδόν μισά.

ση είναι αὐτούσια τοῦ κ. Παντελῆ, μόνο πού διακόπτεται ἀπό λυγμούς καί ἄφθονα δάκρυα συγκινήσεως καί εὐγνωμοσύνης γιά τόν φίλο καί σωτήρα του:

«Κοντά στήν Ναύπακτο κάναμε μιά μάχη. Ἐκεῖ πού ὑποχωρούσαμε, διότι εἶχαν περισσότερες δυνάμεις οἱ ἀντάρτες, σέ κάποια στιγμή ἔπεσα καί χτύπησα, γιατί εἶχα ἕναν βαρύ ἀσύρματο στήν πλάτη. Ὅταν ἔφθασαν οἱ στρατιῶτες στήν γραμμή πού εἶχαν ὀριοθετήσει οἱ ἀξιωματικοί μας, εἶδε ὁ Ἀρσένιος ὅτι ἔλειπα. Βγάζει τόν ἀσύρματό του καί τρέχει. Τοῦ φώναζαν οἱ ἀξιωματικοί καί οἱ στρατιῶτες: "Ἄσ' τον αὐτόν. Πάει αὐτός, χάθηκε!". Ἦρθε κοντά μου ὅπως μοῦ εἶπαν μετά οἱ ἄλλοι, μέ σήκωσε, μέ ἔβαλε στήν πλάτη του καί μέ πῆρε στίς γραμμές πίσω. Ὅταν συνῆλθα, ἄκουσα νά τοῦ λέγη ὁ λοχαγός Βουδούρης: "Ἐσύ κάποιον Ἅγιο ἔχεις καί σέ βοήθησε καί βοήθησες καί τοῦτον ἐδῶ". Ρώτησα: "Τί ἔγινε παιδιά"; Καί μοῦ ἐξήγησαν. Ἐκεῖ πού ἔπεσα ἦταν ἑκατό μέτρα ἀπό τήν γραμμή τῶν ἀνταρτῶν καί διακόσια ἀπό τήν γραμμή τήν δική μας».

**Προσεύχεται ἐν
μέσῳ σφαιρῶν**

«Μιά μέρα», συνεχίζει ὁ κ. Παντελής, «ἤμασταν πάνω σέ ἕνα ὕψωμα πού λεγόταν "Φονιάς".

Μᾶς εἶχαν ἀποκλείσει οἱ ἀντάρτες καί δέν μπορούσαμε νά φύγουμε ἀπό πουθενά, γιατί δέν ὑπῆρχε διέξοδος. Ὁ Ἀρσένιος ἦταν ὄρθιος. Οἱ σφαῖρες ἔπεφταν καί σφύριζαν. Ἐγώ τόν ἔπιανα ἀπό τό χιτώνιο καί τόν τραβοῦσα νά πέση κάτω. Αὐτός τίποτε. Κοίταζε ψηλά καί εἶχε τά χέρια του ἔτσι, σταυρω-

μένα. Ἦ, φαίνεται μάς λυπήθηκε ὁ Μεγαλοδύναμος, καί κάποια στιγμή ἦρθαν τά ἀεροπλάνα καί ἄνοιξαν δρόμο. Ὅταν φεύγαμε, τοῦ λέω:

– Καλά, Χριστιανέ μου, γιατί δέν ἔπεφτες κάτω;

– Προσευχόμουν.

– Προσευχόσουν; ρώτησα μέ μεγάλη ἀπορία».

Τί δύναμη εἶχε ἡ προσευχή του καί πόσο μεγάλη ἦταν ἡ πίστη του, ὥστε νά ἀψηφᾷ τίς σφαῖρες! Τό πιθανώτερο ἦταν νά παρακαλοῦσε τόν Θεό νά σκοτωθῇ ὁ ἴδιος καί νά σωθοῦν οἱ ἄλλοι. Γι' αὐτό στεκόταν ὄρθιος καί ἀκάλυπτος. Καί ὁ δίκαιος Θεός, βλέποντας τήν αὐτοθυσία του, τόν ἔσωσε μαζί μέ τούς ἄλλους.

Ἀνυπακοή σέ βλάβσημο

Διηγήθηκε ὁ Γέροντας ἕνα περιστατικό πού συνέβη λίγο καιρό πρίν ἀπολυθῇ: «Γυρίζαμε ἀπό τήν Φλώρινα, ἀφοῦ εἶχε τελειώσει ὁ πόλεμος. Στό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς ἄκουσα τόν Λοχαγό νά βρίζη τά θεῖα. Τόν πλησίασα καί τοῦ εἶπα: "Ἀπό αὐτήν τήν στιγμή ἀρνοῦμαι νά ἐκτελέσω ὅποιαδήποτε διαταγή σας, διότι βρίζοντας τά θεῖα προσβάλατε καί τήν πίστη μου καί τόν ὄρκο μου (Πατρίδα-θρησκεία-οἰκογένεια)". Ἀκούγοντας αὐτά προσβλήθηκε καί μέ ἀπεκάλεσε αὐθάδη. Ὅταν ἀργότερα μοῦ εἶπε: "Σέ διατάσσω", ἀπάντησα: "Σᾶς τό δήλωσα πρίν ἀπό λίγο ὅτι στό ἐξῆς δέν θά ἐκτελῶ διαταγές σας". Ὁ Ἀξιωματικός τότε μοῦ εἶπε: "Ἄς θεωρήσουμε τό θέμα λῆξαν".

»Ὅταν φθάσαμε στό στρατόπεδο, πῆγα χωρίς

καθυστέρηση καί ανέφερα ὅσα συνέβησαν στὸν Διοικητή. Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ἄρνηση νά ἐκτελῶ διαταγή ἀνωτέρου συνεπάγεται στρατοδικεῖο. Ξαναδῆλωσα ὅτι δέν πρόκειται νά ἐκτελέσω διαταγές τοῦ Λοχαγοῦ, διότι εἶναι ἐπίορκος, ἐπειδὴ βρίζει τὸν Θεό, στὸν ὁποῖο καί οἱ δύο ὠρκιστήκαμε. Καί εἶπα μέ ἀγανάκτηση: "Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις"¹».

* * *

Ὁ Ἀρσένιος, ἀφοῦ γιὰ μιά πενταετία περίπου ὑπηρέτησε τὴν Πατρίδα, τὸν Μάρτιο τοῦ 1950 πῆρε τό ἀπολυτήριο τοῦ Στρατοῦ ἀπὸ τὴν Μακρακώμη Λαμίας.

Ὅταν ἀποχαιρετοῦσε τὸν φίλο του κ. Παντελῆ, ἐκεῖνος τὸν προσκάλεσε νά ἐγκατασταθοῦν στὴν Κέρκυρα μαζί, νά φτιάξουν ἀπὸ ἓνα σπίτι καί νά κάνουν οἰκογένεια. Ὁ Ἀρσένιος ἀρνήθηκε λέγοντας ὅτι θά γίνεи καλόγηρος.

Τελείωσε τὴν στρατιωτικὴ του θητεία, καί τώρα ἐπιθυμοῦσε μιά ἄλλη στρατεία, τὴν κατάταξή του στὸ μοναχικὸ τάγμα, γιὰ νά ὑπηρετῇ τὸν ἐπουράνιο Βασιλέα.

1. Πράξ. ε', 29.

γκρεμό. Ὁ Γέροντας ἀπό τόν πόθο καί τήν εὐλάβεια πρὸς τὰ ἅγια Λείψανα, χωρὶς νά ὑπολογίση τόν ἑαυτό του καί χωρὶς τόν παραμικρό δισταγμό, πήδησε ἀμέσως στὸν γκρεμό γιὰ νά τὰ προλάβῃ. Κατρακυλοῦσε ἡ λειψανοθήκη καί χτυποῦσε στὰ βράχια. Τελικά ὁ ἴδιος διαφυλάχθηκε, χάριτι Θεοῦ, σῶος· δέν ἔπαθε τίποτε, οὔτε γρατσουνιά! Ἡ λειψανοθήκη μέ τὰ ἅγια Λείψανα ἔμειναν ἐπίσης ἄθικτα, ἐνῶ ὁ μεταλλικός κορβανᾶς πού ἦταν προσαρμοσμένος στήν λειψανοθήκη εἶχε κατατσαλακωθῇ ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Ἦταν τόσο βαθύς καί ἀπότομος ὁ γκρεμός πού ἦταν ἀδύνατο νά ξανανεβῇ ὁ Γέροντας. Γιὰ νά βγῇ στό μονοπάτι, βάδιζε πολλή ὥρα μέσα στό ποτάμι.

**Ἀνακομιδὴ τοῦ
ὁσίου Ἀρσενίου**

Τὴν χρονιά πού πῆγε στό Στόμιο ἀποφάσισε νά κάνῃ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ ὁσίου

Ἀρσενίου. Εἶχαν περάσει περισσότερα ἀπὸ τριάντα χρόνια καί ἀκόμη ἦταν θαμμένος στό κοιμητήρι τῆς Κέρκυρας. Ἄφησε τὴν φροντίδα τοῦ Μοναστηριοῦ στὸν ἀδελφό του Ραφαήλ καί τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1958 πῆγε στήν Κέρκυρα. Ἐκεῖ ἀναζήτησε τόν παλαιό φίλο καί συστρατιώτη του Παντελῆ Τζέκο. Τὸν βρῆκε στό ἐργοστάσιο ὅπου ἐργαζόταν. Ὁ κ. Παντελής δέν τόν γνώρισε καί σκυμμένος στό γραφεῖο του τόν ρώτησε: «Πάτερ, τί θέλετε;». Ὁ Γέροντας δέν μιλοῦσε. «Θέλετε νά σᾶς ἐξυπηρετήσω σέ τίποτε;», τόν ρώτησε πάλι. «Σέ τοῦτο», τοῦ εἶπε καί ἔδειξε τὰ δύο του μεγάλα δάχτυλα. Τότε τόν ἀ-

ναγνώρισε καί γεμᾶτος χαρά καί συγκίνηση, πού ἀπρόσμενα ἔβλεπε τόν φίλο καί σωτῆρα του, τόν ἀγκάλιασε καί τόν φιλοῦσε.

Στό σπίτι εἶπε στήν μητέρα του καί τήν σύζυγό του νά ἐτοιμάσουν πλούσιο τραπέζι καί παρακαλοῦσε τόν Γέροντα νά τοῦ κάνη τήν χάρη νά μείνη.

— Ἀφοῦ ἐγώ θά σοῦ κάνω αὐτήν τήν χάρη, νά μοῦ κάνης καί σύ μιᾶ χάρη.

— Ὅσες θέλεις.

Τοῦ ζήτησε νά φάη μόνο χόρτα, στά ὅποια ἔρριξε τρεῖς σταγόνες λάδι, καί δύο-τρεῖς ἐλιές. Τίποτε ἄλλο.

Κοιμήθηκαν στό ἴδιο δωμάτιο. Τρεῖς φορές κατά τή νύχτα, ἀφοῦ κοίταζε καί ἔβλεπε ἄν κοιμᾶται ὁ κ. Παντελής ὁ ὁποῖος ἔκανε ὅτι κοιμόταν, σηκώθηκε, γονάτισε στό κρεβάτι καί προσευχόταν.

Τό πρωῒ ξεκίνησαν μέ καταρρακτώδη βροχή γιά τό κοιμητήρι. Λέγει ὁ Γέροντας στόν κ. Παντελή: «Μή φοβᾶσαι· στόν δρόμο πού πᾶμε θά σταματήσει ἡ βροχή». Σιγά-σιγά λιγόστευε ἡ βροχή, μέχρι πού σταμάτησε τελείως.

Κατά τήν ἀνακομιδή ἔπλενε ὁ Γέροντας τά ὀστᾶ μέ κρασί καί νερό, τά τύλιγε ἐν συνεχείᾳ σέ ἄσπρα κομμάτια ἀπό καθαρό σεντόνι καί τά ἔβαζε σέ ἕνα μαῦρο κιβώτιο, ὅμοιο μέ βαλίτσα. Βρῆκε καί τήν πόρπη ἀπό τήν ζώνη τοῦ ὁσίου Ἀρσενίου. Κάποια στιγμή γλίστρησε καί ἔπεσε πάνω στόν κ. Παντελή. Ἐκεῖνος στηρίχθηκε μέ τό χέρι του στόν τοῖχο¹.

1. Αὐτό τό σημεῖο τοῦ τοίχου ἦταν γιά τόν κ. Παντελή σημάδι. Ἀπό αὐτό θυμήθηκε μετά 37 χρόνια νά ὑπο-

Ἐπειδὴ ὁ νεκροθάφτης διαμαρτυρόταν πού πῆγαν τέτοια βροχερή ἡμέρα, ὁ Γέροντας, παρ' ὅλο πού εἶχε πάρει ἄδεια ἀπὸ τὸν Δεσπότη, ἀπὸ εὐαισθησία λέγει στὸν κ. Παντελῆ: «Ἐπειδὴ στενοχωριέται ὁ ἄνθρωπος, ἅς μείνουν καὶ δυό-τρία ὁστᾶ καί, ὅταν θᾶρθω τοῦ χρόνου, τὰ βγάζομε».

Μετά τὴν ἀνακομιδὴ, μιὰ ἀκτίνα ἡλίου πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια καὶ φώτισε τὸν τάφο.

Ὅταν τελείωσαν, πῆγε καὶ ἔμεινε σέ ξενοδοχεῖο. Δέν θέλησε νὰ πάη μέ τὰ Λεῖψανα στό σπίτι τοῦ κ. Παντελῆ, γιατί ἦταν νιόπαντρος, μήπως τό παρεξηγήσουν οἱ γυναῖκες. Τό πρωῒ πού συναντήθηκαν, ὁ κ. Παντελής τὸν εἶδε ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὴν θεία χάρι. Τοῦ ἔλεγε: «Πολύ ὁμορφος εἶσαι σήμερα! Μά εἶσαι πραγματικά ὁμορφος».

Ὁ Γέροντας τοῦ διηγήθηκε τὰ ἐξῆς: «Νά σοῦ πῶ τί ἔπαθα χθές βράδυ. Πῆγα νὰ ἀνοίξω νὰ προσκυνήσω τὰ Λεῖψανα καὶ μιὰ δύναμη μέ πίεζε, γιὰ νὰ μέ πνίξη. Καί ἐκείνη τὴν ὥρα εἶπα: "Ἄγιε Ἀρσένιε, βοήθησέ με", καὶ ἀμέσως ἐλευθερώθηκα»¹.

Ἐπέστρεψε χαρούμενος μέ τὰ ἅγια Λεῖψανα

δείξη στὸν μακαριστό Μητροπολίτη Κερκύρας Τιμόθεο τὴν θέση τοῦ τάφου τοῦ ὁσίου Ἀρσενίου. Τότε, τό ἔτος 1995, στίς 8 Αὐγούστου (ν.ή.), ἡμέρα Σάββατο, ἔγινε ἡ δεύτερη ἀνακομιδὴ καὶ βρέθηκε μέρος τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ μαζί μέ τὰ δάχτυλα καὶ ἕξι σπόνδυλοι.

1. Τὰ τῆς ἀνακομιδῆς προέρχονται ἀπὸ μαρτυρία τοῦ κ. Παντελῆ Τζέκου, νῦν μοναχοῦ Ἀρσενίου. Εἰδικά γιὰ τό τελευταῖο γεγονός ἀκριβέστερα βλ. στό βιβλίο τοῦ Γέροντα, *Ἅγιος Ἀρσένιος*, σ. 8-9.

στήν Κόνιτσα καί διανυκτέρευσε στό σπίτι τῆς Καίτης Πατέρα. Ἐκεῖ τά τοποθέτησε κάτω ἀπό τό εἰκονοστάσι. Αὐτή ἄναψε τό καντήλι καί ὕστερα ἀσχολήθηκε μέ τίς δουλειές τοῦ σπιτοῦ. Ἔβλεπε ὅμως στό δωμάτιο πού ἦταν τά Λείψανα φῶς σάν νά ἀστράφτη, καί νόμιζε ὅτι θά βρέξει. Βιαζόταν νά πάη νά πάρη ὀμπρέλλα, γιατί τήν ἐπομένη τό πρωῒ ἤθελε νά πάη στήν κάτω Κόνιτσα νά λειτουργηθῇ. Ὁ Γέροντας προσπαθοῦσε νά τῆς ἐξηγήσῃ ὅτι αὐτές οἱ «ἀστραπές» δέν εἶναι ἀπό τόν οὐρανό, γιατί ἔξω ἦταν καλός καιρός καί εἶχε ἄστρα, ἀλλά ἀπό τά ἅγια Λείψανα. «Ἦταν», κατά τή μαρτυρία της, «τό φῶς παράξενο σάν νά ἄστραφτε, ὅχι ὅπως ἀναλάμπει».

**Κόποι, ἀσκήσεις
καί ἡσυχία**

Τό «περιβολάκι τῆς Παναγίας», ὅπως ὠνόμαζε ὁ Γέροντας τό Στόμιο, γιά νά τοῦ θυμίζῃ τό Ἅγιον Ὅρος, ἔχει μιά ἄγρια παρθενική ὁμορφιά. Εἶναι ἀπό τά ὠραιότερα μέρη τοῦ κόσμου, κατά τούς εἰδικούς.

Οἱ συνθῆκες ὅμως διαβιώσεως ἦταν πολύ δύσκολες. Τό Μοναστήρι δέν εἶχε οὔτε ζῶο. Διηγεῖται ὁ Γέροντας: «Εἶχα πολλές δυνάμεις. Μιά ἀπόσταση δύο ὠρῶν τήν ἔκανα σέ τρία τέταρτα. Νερό ἔπινα, αἷμα γινόταν. Τύχαινε νά πάω ἀπό τό Στόμιο στήν Κόνιτσα τρεῖς-τέσσερις φορές τήν ἡμέρα γιά νά κουβαλήσω ὑλικά στήν πλάτη γιά τό καμμένο Μοναστήρι». Καί μόνο ἡ τόση πεζοπορία ἀποτελοῦσε μιά σκληρή καί ἐπίπονη ἄσκηση. Ἀλλά αὐτό τόν χαροποιοῦσε, ἐπειδή ἀγαποῦσε τόν κόπο.

Μερικές φορές ἔβγαζε τά παπούτσια του καί

2004- agioritikesmnimes.blogspot.gr